

JYX

JYVÄSKYLÄN YLIOPISTO
UNIVERSITY OF JYVÄSKYLÄ

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Reuter, Martina

Title: Näkökulmia tiedetoimittamiseen

Year: 2019

Version: Published version

Copyright: © 2019 Sukupuolentutkimuksen seura

Rights: In Copyright

Rights url: <http://rightsstatements.org/page/InC/1.0/?language=en>

Please cite the original version:

Reuter, M. (2019). Näkökulmia tiedetoimittamiseen. Sukupuolentutkimus, 32(4), 42-47.
https://sunsseura.files.wordpress.com/2019/12/st-2019_4-s.-42-47-puheenvuoro-reuter.pdf

Näkökulmia tiedetoimittamiseen

Martina Reuter

Suomalaisten tieteellisten kustantajien yhteistyöstä ja edunvalvonnasta on vuodesta 1993 huolehtinut Suomen tiedekustantajien liitto ry, jonka 125 jäsenjärjestön joukkoon kuuluu myös *Sukupuolentutkimus–Genusforskning*-lehteä julkaiseva Sukupuolentutkimuksen seura. Liiton toimintaa rahoitetaan tekijänoikeusjärjestö Kopioston keräämillä käyttökorvauksilla, ja jäsenjärjestöt pääsevät nauttimaan tästä potista muun muassa liiton järjestämien, jäsenjärjestöille ilmaisten tiedetoimittamisen kursien, luentotilaisuuksien ja matkojen muodossa.¹

Suomen tiedekustantajien liitto on puolestaan kansainvälisen Association of Learned and Professional Societies (ALPSP) -kattojärjestön jäsen. ALPSP:n jokavuotinen konferenssi olikin liiton tämänäkökulmisen matkan pääkohde, jossa yhdeksän suomalaisen tiedetoimittamisen työmyyrää pääsi tutustumaan alan kansainvälisiin keskusteluihin. Kokemus oli ainakin humanistis-yhteiskuntatieteellisen alan edustajan näkökulmasta hyvin avartava. Konferenssin ohjelmassa näkyi kattojärjestön nimen mukaisesti oppineiden järjestöjen lisäksi myös ammatillisten, etenkin lääketieteellisten järjestöjen julkaisutoiminta. Järjestö, joka julkaisi ”vain” 15 lehteä, identifioi tässä kontekstissa itsensä pieneksi. Humanistille luonnontieteiden vahva näkyvyys tarjosi sopivasti vieraannuttavan verhon, jonka

takaa pystyi mielenkiintoisesti pohtimaan sekä näiden tieteenalojen eroja että kummallekin yhteisiä kysymyksenasetteluita.²

KAUPALLINEN AVOIMUUS

Konferenssin kantava teema oli – ei kovin yllättävästi – tieteen avoimuus ja läpinäkyvyys. Teema näkyi paitsi ohjelmassa myös sponsoreiden mainospöydissä. Nopea vilkaisu konferenssin pääsponsoreihin, heidän myymiinsä tuotteisiin ja konferenssissa jaetun innovaatiopalkinnon finalisteihin teki hyvin selväksi, että Suomessakin keskustelua herättänyt avoin julkaiseminen ei tarkoita tiedejulkaisemisen epäkaupallistamista.³ Kun julkaisujen myymisestä tulee vaikeampaa, syntyy uusia markkinoita, joita kantoittavat sekä vanhat monikansalliset kustannustalot että uudet start-up-yrittäjät.

Suomalaisen tiedejulkaisemisen kenttä on liian pieni ollakseen itsessään markkinamielessä mielenkiintoinen, mutta tämä ei tarkoita, että olisimme vapaita avoimen julkaisemisen kanssa yhteen kietoutuneen monikansallisen yritystoiminnan vaikutuksista. Leena-Maija Rossi mainitsee tämän lehden puheenvuorossaan Academia.edu:n aggressiivisen markkinoinnin. Tämä kaupallinen alusta puolestaan elää läheisessä symbioosissa hyvin

1 Suomen tiedekustantajien liiton toiminnasta tarkemmin ks. <https://tiedekustantajat.fi/>

2 ALPSP:n konferenssin ohjelmasta ks. <https://events.bizzabo.com/alpsp19/agenda>

3 Sponsoreista ja ALPSP Awards for Innovation in Publishing -palkinnosta ks. <https://events.bizzabo.com/alpsp19/page/1387831/alpsp-awards-2019>; avoimesta julkaisemisesta laajemmin ks. Reuter 2019.

laajalle lonkeroistuneen Googlen kanssa. Googlen oma Google Scholar on sekä kansainvälisellä että kansallisella tasolla herättänyt huolestuttavan kritiikitöntä suosiota humanistien ja yhteiskuntatieteilijöiden piirissä, vaikka se on viitetietokantana hyvin epäluotettava.⁴ Humanistit ja yhteiskuntatieteilijät ovat syystä tyytymättömiä luonnontieteiden ehdoilla toimiviin perinteisiin viittaustietokantoihin, mutta kriittinen katse avoimen saatavuuden ja kaupallisten intressien symbioosin rakenteisiin auttaa meitä ymmärtämään, että ratkaisu ei todellakaan ole Google, jonka yrityskonseptiin on alusta asti kuulunut verkossa saatavilla olevan tiedon taloudellinen hyödyntäminen. Google haluaa käyttäjiä, ja varsinkin sellainen vinouma, joka tarjoaa liian korkeita viittauseroja, houkuttelee meitä, jopa vasten parempaa tietoaamme.

DORA-JULISTUS VANHAN JA UUDEN TIEDEJULKAISEMISEN RISTIAALLOKOSSA

Kaupallisten intressien näkyvä läsnäolo ALPSP-konferenssissa ei tarkoittanut, ettei keskusteluun olisi noussut myös monia tärkeitä tiedejulkaisemisen ja tutkimusarvioinnin laatua koskevia kysymyksiä. Konferenssin avausesitelmässä professori Stephen Curry (London Imperial College) tarkasteli tutkimusmenestyksen arviointikriteereitä DORA-julistuksen näkökulmasta.⁵ Curry on DORA-julistuksen johtoryhmän puheenjohtaja, ja hän valaisi mielenkiintoisesti muun muassa julistuksen ja avoimen julkaisemisen välistä suhdetta. Suomen akatemiankin allekirjoittama DORA-julistus, eli San Francisco Declaration on Research Assessment, muotoiltiin American Society for Cell Biology -järjestön konferenssin yhteydessä 2012. Se on kerännyt tuhansia allekirjoittajia, joiden joukossa on sekä instituutioita että yksityishenkilöitä.⁶

DORA-julistuksen muotoileman kritiikin kärki kohdistuu tieteellisten lehtien niin kutsutun Garfieldin vaikuttavuuskertoimen käyttöön ensisijaisena parametrina tutkijoiden ja tutkimusinstituutioiden tieteellisen työn laadun arvioinnissa – tämä ongelma on vaivannut ennen kaikkea luonnontieteitä. Kritiikki perustuu tutkimuksiin, jotka ovat osoittaneet tämän kertoimen puutteita (esim. Vanclay 2012), ja on helppo yhtyä julistuksen pääsuositukseen, jonka mukaan pitää painottaa julkaisujen sisältöä eikä pelkkiä julkaisukanavia. Tämä suositus on tärkeä, ei vähiten sukupuolinäkökulmasta tarkasteltuna. Tutkimukset ovat osoittaneet, että naiset ovat aliedustettuja monien alojen huippujournaalien kirjoittajakunnissa (Clemens ym. 1995, 469–470; Leuschner 2019, 237). Tämä aliedustus ei ole pelkkä heijastuma naisten yleisestä aliedustuksesta tietyllä alalla, vaan esimerkiksi vuosina 2002–2007 naisten osuus seitsemän arvostetuisman filosofian journalin kirjoittajakunnassa oli alhaisempi (hiukan yli 12 %) kuin naisten samanikäinen osuus kahdenkymmenen yhdysvaltalaisen huippuyliopiston filosofian laitosten henkilökunnasta (19 %) (Haslanger 2008).

Fokusointi sisältöön pelkän julkaisukanavan sijaan tarjoaa lisäksi tärkeän mahdollisuuden arvioida tutkimusta tasapuolisesti riippumatta julkaisukielestä. Varsinkin humanistis-yhteiskuntatieteellisillä aloilla hyvä suomenkielinen artikkeli tai kirja voi olla suurempi ansio kuin keskinkertainen englanninkielinen tuotos.

DORA-julistuksen esittämä kritiikki ja sen muotoilemat suositukset liittyvät myös etabloituneiden kustannustalojen korkean vaikuttavuuskertoimen omaavien lehtien ja nousevan avoimen julkaisemisen intressitahojen väliseen valtataisteluun. DORA on selkeästi jälkimmäisten leirissä. On

4 Google Scholar on epäluotettava yhtäältä siksi, että se imuroi vain verkossa saatavilla olevat tiedot, ja toisaalta siksi, että se imuroi kaikki siellä olevat tiedot osaamatta yhdistää saman julkaisun eri versioita ja osaamatta erottaa varsinaisia kirjallisuusluetteloita muista kirjaluetelloista, kuten sarjajulkaisujen luetteloista sarjan aikaisemmista nimikkeistä. Pistokokeiden avulla saa helposti käsityksen Google Scholarin tavoista kasvattaa virheellisesti viittausten määrää, mutta näkymättömiin jääneiden viittausten määrän arviointi on tietysti paljon vaikeampaa. Google Scholarin virhemarginaalit ovat viitetietokantojen tutkijoiden tiedossa (esim. Vanclay 2012, 214–215), mutta tämä ei tunnu estävän sekä yliopistojäseniä että yksittäisiä tutkijoita käyttämästä tietokantaa osoituksena tutkimuksen vaikuttavuudesta.

5 Esitelmän abstrakti on nähtävissä konferenssin verkkosivulla, ks. <https://events.bizzabo.com/alpssp19/agenda?dates=1568160000000>

6 Ks. <https://sfdora.org/>, josta löytyy myös julistuksen suomenos.

tärkeää tiedostaa tämä konteksti, jotta voimme identifioida niitä ongelmia, joita DORA-julistukseen sen ansioista huolimatta liittyy.

Julistuksen eri tahoille – kuten tutkimusrahoittajille, yliopistoille, kustantajille ja yksittäisille arviointityötä tekeville tutkijoille – suunnattujen suositusten yhtenä yhteisenä teemana korostetaan tarvetta ”arvioida tutkimusta ennemmin sen omiin ansioihin perustuen kuin sen perusteella, missä lehdessä se on julkaistu”.⁷Tämä ohje kuulostaa päällisin puolin hyvältä, mutta muotoilu antaa samalla ymmärtää, että voisimme erottaa julkaisun omat ansiot julkaisufoorumista. Näin ei tietenkään ole. Voimme kritisoida tieteellisten lehtien vaikuttavuuskertoimeen perustuvaa rankingia, mutta eri lehtien ja kustantamoiden välillä on myös perusteltavissa olevia laatueroja (vrt. Vanclay 2012, 228–230). DORA-julistus tulee, ehkä puolivahingossa, sivuttaiseksi tieteellisten lehtien ja kustantajien tekemän toimitustyön, joka toimii sekä seulana että tarjottujen käsikirjoitusten laadun parantajana. Yksittäisen lehden tai kustantajan todellinen laatu riippuu yhtäältä seulan tiheydestä ja toisaalta siitä työmäärästä, jota käytetään julkaistujen tutkimusten referee-arviointiin ja toimittamiseen.

Tieteellisten julkaisukanavien tekemän arvioinnin sivuuttaminen on ongelmallista myös siksi, että se siirtää yhä suuremman arviointivastuun niille henkilöille, jotka toimivat asiantuntijoina esimerkiksi rekrytointin tai tutkimusrahoitushakujen yhteydessä. Tämä supistaa kulloisessakin arvioinnissa mukana olevien ihmisten määrää, mikä ei ole hyväksi. Ajatus huolella valituista ja sitoutuneista asiantuntijoista, jotka lukevat hakijan julkaisuja kiinnittäen julkaisukanavan sijaan huomiota sisältöön, on kaunis, mutta se ei sovellu reaali maailmaan. Asiantuntijoita on vaikea rekrytoida, ja mitä työläämmäksi arviointi muuttuu, sen vaikeammaksi rekrytointi tulee. Ne jotka suostuvat, joutuvat varastamaan ajan muilta töiltään ja toimimaan kelloa vastaan. Nämä samat ongelmat koskevat lehtien ja kustantamoiden referee-rekrytointia, mutta kun

haluamme mahdollisimman laadukasta tutkimustyön arviointia, on parempi, että työ jakautuu monelle toisistaan riippumattomalle taholle.

DORA-julistus kritisoi vaikuttavuuskertoimen käyttöä, mutta tarjoaa niukat suositukset siitä, miten julkaisukanavien todellista laatua voisi parantaa. Julistus sisältää viisi suositusta kustantajille, joista kaksi koskee tutkimusetiikkaa. Nämä rohkaisevat jokaisen tekijän osallisuuden määrittelyä ja julkituumista ja kehottavat antamaan kunniaa tutkimustuloksia ensin raportoineille. Suositukset on muotoiltu luonnontieteiden julkaisumuotoja ajatellen, mutta vastaavia käytäntöjä on tärkeää huomioida myös humanistis-yhteiskuntatieteellisillä aloilla.

Julistuksen julkaisijoille suunnatut sisällölliset parannusehdotukset jäävät kuitenkin tähän. Neljäs suositus sen sijaan liittyy suoraan avoimeen julkaisemiseen ja kehottaa kustantajia poistamaan ”kaikki lähdeluetteloiden uudelleen- ja jälleenkäyttörajoitukset ja [tarjoamaan] ne saataville Yleismaailmallisella Public Domain -lausumalla” riippumatta siitä, julkaistaanko lehti kokonaisuudessaan avoimena vai ei. Tämä toimenpide edistää tutkimukselle tärkeää avoimuutta, mutta pitää huomata, että se myös ruokkii Google Scholar -tyyppisiä verkkoimureita, jotka ovat kriittikömmästä käytettyinä tutkimuksen laadun arvioinnin kannalta vähintään yhtä ongelmallisia kuin DORA-julistuksen kritiikin kohteeksi joutunut vaikuttavuuskerroin.⁸ Jerome Vanclay, jonka analyysi vaikuttavuuskertoimen virhemarginaaleista on yksi DORA-julistuksen taustalla olevista tutkimuksista, päätyykin antamaan paljon julistusta yksityiskohtaisempia ehdotuksia siitä, miten tieteellisten lehtien todellisia laatuksiteereitä voidaan kehittää. Hän peräänkuuluttaa kustannus- ja rahoittajaintresseistä riippumatonta elintä, joka voisi sertifioida tieteellisten julkaisijoiden toimitusprosesseja kiinnittäen huomiota niiden tehokkuuteen, täsmällisyyteen ja perinpohjaisuuteen (Vanclay 2012, 228). Tästä näkökulmasta katsottuna kysymys vertaisarvioinnin laadusta muodostuu erityisen tärkeäksi.

7 Ks. <https://sfedora.org/read/fi/>

8 DORA-julistuksen kritiikin kohteena olevaa vaikuttavuuskerrointa on kritisoitu muun muassa sen virhemarginaaleista, mutta pitää huomata, että nämä marginaalit ovat paljon pienemmät kuin Google Scholarilla ja kerroin osaa suodattaa pois joitakin niistä virheistä, joita suodattamaton Google Scholar generoi (Vanclay 2012, 213).

AVOIN VERTAISARVIOINTI?

Tiedekustantajien liiton syysmatkan yhteydessä vierailimme myös *British Medical Journalin* Lontoon toimituksessa. Britannian lääkäriiliiton julkaisema BMJ on suuren ja taloudellisesti vakaan julkaisijansa ansiosta sekä vaikutusvaltainen että autonominen toimija, joka on hyödyntänyt mahdollisuuksiaan mielenkiintoisten tiedetoimittamisen kehitysohjelmien muodossa. Yksi näistä hankkeista on koskenut avointa vertaisarviointia, jossa sekä artikkelin kirjoittajat että refereet tietävät toistensa henkilöllisyyden.

Humanisteina ja yhteiskuntatieteilijöinä olemme tottuneet siihen, että kaksoissokkoutettu (engl. *double-blind*) vertaisarviointi, jossa sekä kirjoittaja että referee säilyvät ainakin teoriassa toisilleen anonymoineina, edustaa vertaisarvioinnin vakiintunutta ja melko kyseenalaistamatonta muotoa. Sukupuolentutkijoina olemme taipuvaisia pitämään kirjoittajien anonymiteettiä tärkeänä, jotta arvioitsijoiden mahdolliset tietoiset tai tiedostamattomat sukupuoleen, etnisyyteen tai vähemmän tunnettuun kotiyliopistoon liittyvät ennako-oletukset eivät vaikuttaisi arviointiin (Budden ym. 2008; Saul 2013). Kaksoissokkoutuksen olettaisi olevan sukupuolinäkökulmasta tarkasteltuna erityisen tärkeää aloilla, joilla naiset ovat vahvasti aliedustettuina. Sen mukanaan tuomia hyötyjä ei ole kuitenkaan voitu yksiselitteisesti osoittaa: silloinkin kun sukupuolieroja nousee esille, ne jäävät naisten pienen määrän vuoksi helposti tilastollisesti marginaalisiksi (Blank 1991). Kun naisten aliedustusta journalien kirjoittajakunnissa on tarkasteltu lähemmin, on todettu, että aliedustus selittyy selkeimmin sillä, että naiset ovat aliedustettuja jo artikkeleiden tarjoajien joukossa (Clemens ym. 1995, 470; Leuschner 2019, 235). Naisten aliedustukseen akateemisen maailman eri tasoilla ja eri instituutioissa liittyy lukuisia rakenteita ja käytäntöjä, joihin sokkouttaminen ei auta (ks. esim. Husu 2005; Leuschner 2019), ja pahimmillaan kaksoissokkouttaminen voi luoda reiluusharhan, jonka takana muut ongelmat jäävät piiloon.

Lääketieteessä ja monilla luonnontieteen aloilla perinteinen käytäntö, jossa anonymoina pysyvä referee tietää kirjoittajien henkilöllisyyden (engl. *single-blind*), on säilyttänyt suosionsa pidempään (Clemens ym. 1995, 438, 446), ja esimerkiksi BMJ siirtyi tästä käytännöstä suoraan avoimeen vertaisarviointiin. Siirtymää edelsi tutkimus, joka selvitti arvioitsijoiden henkilöllisyyden paljastamisen vaikutusta arvioiden laatuun, julkaisusuositukseen, tehtävään käytettyyn aikaan ja arvioitsijoiden halukkuuteen ottaa tehtävää vastaan (Rooyen ym. 1999). Tutkimuksessa ei todettu mitään tilastollisesti merkitseviä eroja henkilöllisyyttään paljastaneiden arvioitsijoiden (n=125) ja anonymoina säilyneen vertailuryhmän (n=125) arvioiden laadussa tai julkaisusuosituksissa.⁹ Myös tehtävään käytetty aika oli sama. Ainoa marginaalisesti merkitsevä ero koski suostumusta: 35% arvioitsijoista, joilta pyydettiin lupa henkilöllisyyden paljastamiselle, kieltäytyi tehtävästä, kun vertailuryhmässä luku oli 23%. BMJ päätti siirtyä avoimeen vertaisarviointiin ilman selkeää puoltavaa tutkimusnäyttöä perustellen päätöstään reiluudella: arvioitsijoiden yksipuolisen anonymiteetin säilyttämiseen verrattuna toimitus piti reilumpana, että molemmat osapuolet tietävät toistensa henkilöllisyyden.

Valintaa kaksoissokkoutetun ja avoimen vertaisarvioinnin välillä on vaikeampaa ratkaista reiluusargumentein. Suomalainen *Lääkärilehti* teki pari vuotta sitten BMJ:sta poikkeavan päätöksen siirtyessään useimpien humanistis-yhteiskuntatieteellisten lehtien tavoin kaksoissokkoutettuun arviointiin (Saloheimo 2017). Tämäkään arvioinnin muoto ei kuitenkaan ole ongelmaton, ja sitä vastaan puhuu ehkä ensisijaisesti kaksoisanonymiteetin näennäisyys. Arvioitsijoiden on helpompi arvata kirjoittajien henkilöllisyys kuin toisin päin, ja vaikka luulisi, että tunnistamisen riski on paljon suurempi pienen tutkijayhteisön sisällä, tulokset ovat olleet hyvin samansuuntaiset alan johtavan englanninkielisen ja kansallisen tanskan kielisen lehden kohdalla. Molemmissa tapauksissa noin puolet arvioitsijoista arvasi kirjoittajat oikein (Blank 1991; Vinther ym. 2012).

9 Arvioiden laatua tutkittiin Review Quality Instrument (RQI) -nimisen kyselyn avulla, jossa pyydetään sekä kirjoittajia että artikkeleita käsitelleitä toimittajia arvioimaan muun muassa kommenttien rakentavuutta ja sitä, mihin seikkoihin arvioitsija oli kiinnittänyt huomiota (ks. Rooyen ym. 1999, 27; Rooyen, Black & Godlee 1999).

Kaksoissokkoutettua arviointia käyttävällä *Sukupuolentutkimus-Genusforskning*-lehdellä ei ole mitään yksiselitteistä ohjeistusta siitä, miten pyydetyt refereentit pitää menetellä, jos hän epäilee arvaavansa kirjoittajan henkilöllisyyden. Tällaisissa tapauksissa jotkut pyydetyt arvioitsijat kieltäytyvät, mutta selkeän ohjeistuksen puuttuessa on syytä olettaa, että kaikki eivät näin tee. Selkeän kieltäytymiskehotuksen puuttuminen liittyy puolestaan sekä tämän että aikaisempien toimitusten kokemukseen siitä, että jos kaikkia epäilijöitä pyydetäisiin kieltäytymään, refereentit kieltäytyisivät entisestään.

Myös avoimessa vertaisarvioinnissa huolestuttaa ehkä ennen kaikkea jo nyt vaikean referenttien rekrytoinnin muuttuminen vielä työläämmäksi. BMJ:tä ja tanskalaista lääkäri-lehteä koskevat tutkimukset näyttävät lievästi tukevan tätä huolta (Rooyen ym. 1999; Vinther ym. 2012), mutta on vaikeaa arvioida, johtaisiko molemminpuolinen henkilöllisyyden paljastaminen suurempaan kieltäytyneiden määrään kuin nykyinen epäilytys siitä, voiko tehtävää ottaa vastaan, jos arvaa kirjoittajan. Asiaa pitäisi tutkia. Avoimesta vertaisarvioinnista käydyssä keskustelussa on myös esitetty huoli, että arvioitsijan henkilöllisyyden paljastaminen johtaisi liialliseen varovaisuuteen, varsinkin jos arvioitsija on vähemmän etabloitunut kuin arvioitava (Vinther ym. 2012, 1–2; Saloheimo 2017). Tämä huoli saattaa olla erityisen perusteltu pienessä kansallisessa tutkijayhteisössä. Tätäkin pitäisi tutkia.

Refereenttien arviointia on tutkittu lähinnä englanninkielisiä lehtiä aineistona käyttäen eikä näitä

tuloksia voi siirtää suoraan pienen kielialueen julkaisuihin, vaikka meillä onkin näyttöä siitä, että kielialueiden väliset erot saattavat olla oletettua pienemmät (Vinther ym. 2012). Suomalaisten tiedelehtien vertaisarvioinnista tiedetään hyvin vähän, ja esimerkiksi päätökset lehtien Jufo-kategorioista on tehty tiedepoliittisin perustein, ei lehtien täyttämien laatukriteerien perusteella. Useimmat kotimaiset tiedelehdet ovat liian pieniä, jotta vertaisarviointikäytäntöjä voisi tutkia yhtä lehteä aineistona käyttäen, eikä yksittäisellä tieteellisellä seuralla ole resursseja laajaan tutkimustyöhön. Päättänkin nyt kaksivuotiskauttani *Sukupuolentutkimus-Genusforskning*-lehden toisena päätoimittajana heittämällä pallon Tieteellisten seurain valtuuskunnalle ja Suomen tiedekustantajien liitolle: käynnistääkö tutkimus suomalaisten tieteellisten julkaisujen toimitus- ja arviointikäytännöistä – ja tekkö se sukupuolisensitiivisesti! Tutkimuksen tehtävänä ei olisi rankata lehtiä keskenään vaan selvittää niitä tekijöitä, jotka pienessä kansallisessa tutkijayhteisössä parantavat tieteen toimittamisen ja vertaisarvioinnin laatua. Tämä tieto auttaisi meitä kaikkia tekemään yhä parempaa tiedettä myös kotimaisilla kielillä.¹⁰

Martina Reuter työskentelee sukupuolentutkimuksen yliopistonlehtorina Jyväskylän yliopistossa. Hänen seuraava lehtiprojektinsa on työnimeltään New Narratives in the History of Philosophy, ja se tulee keskittymään filosofian historian marginaaleja koskevaan tutkimukseen.

10 Kiitän Kristina Rolinia, Leena-Maija Rossia ja Pertti Saloheimoa puheenvuoron aihepiirejä koskevista keskusteluista ja kirjallisuusvinkeistä sekä tämän teemanumeron toimittajia puheenvuoron aikaisemman version kommentoinnista.

KIRJALLISUUS

- Blank, Rebecca M. (1991) The Effects of Double-Blind versus Single-Blind Reviewing: Experimental Evidence from The American Economic Review. *The American Economic Review* 81:5, 1041–1067.
- Budden, Amber E., Tregenza, Tom, Aarssen, Lonnie W., Koricheva, Julia, Leimu, Roosa & Lortie, Christopher J. (2008) Double-Blind Review Favours Increased Representation of Female Authors. *Trends in Ecology and Evolution* 23:1, 4–6.
- Clemens, Elisabeth S., Powell, Walter W., McIlwaine, Kris & Okamoto, Dina (1995) Careers in Print: Books, Journals, and Scholarly Reputations. *American Journal of Sociology* 101:2, 433–494.
- Haslanger, Sally (2008) Changing the Ideology and Culture of Philosophy: Not by Reason (Alone). *Hypatia* 23:2, 210–223.
- Husu, Liisa (2005) Sukupuolta ja tiedeyhteisöä tutkimaan. Teoksessa Husu, Liisa & Rolin, Kristina (toim.) *Tiede, tieto ja sukupuoli*. Helsinki: Gaudeamus, 12–36.
- Leuschner, Anna (2019) Why So Low? On Indirect Effects of Gender Bias in Philosophy. *Metaphilosophy* 50:3, 231–249.
- Reuter, Martina (2019) Selektiv öppenhet. *Sukupuolen tutkimus–Genusforskning* 32:1, 2–5.
- Rooyen, Susan van, Godlee, Fiona, Evans, Stephen, Black, Nick & Smith, Richard (1999) Effect of Open Peer Review on Quality of Reviews and on Reviewer's Recommendations: A Randomised Trial. *British Medical Journal* 318, 23–27.
- Rooyen, Susan van, Black, Nick & Godlee, Fiona (1999) Development of the Review Quality Instrument (RQI) for Assessing Peer Reviews of Manuscripts. *Journal of Clinical Epidemiology* 52, 625–629.
- Saloheimo, Pertti (2017) Lääkärilehti siirtyy kaksoisokkoutettuun vertaisarviointiin. *Lääkärilehti* 72:35, 1828.
- Saul, Jennifer (2013) Implicit Bias, Stereotype Threat, and Women in Philosophy. Teoksessa Hutchison, Katrina & Jenkins, Fiona (toim.) *Women in Philosophy: What Needs to Change?* Oxford: Oxford University Press, 39–60.
- Vanclay, Jerome K. (2012) Impact Factor: Outdated Artefact or Stepping-Stone to Journal Certification? *Scientometrics* 92:2, 211–238.
- Vinther, Siri, Haagen Nielsen, Ole, Rosenberg, Jacob, Keiding, Niels & Schroeder, Torben V. (2012) Same Review Quality in Open versus Blinded Peer Review in “Ugeskrift for Læger”. *Danish Medical Journal* 59:8, 1–5.